Annus XXV - Vol. XXV | 2 Octobris 1933 | Num. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Litterae Decretales, p. 417 - Constitutio Apostolica, p. 429 - Epistolae, p. 431.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Concilii:* Principis Alberten.: Missae pro populo, p. 436 - *S. C. Rituum:* I. Taurinen.: Decretum super virtutibus Ven. S. D. Dominici Savio, p. 439. II. Neapolitana. Decretum super miraculis in causa B. Ioannae A. Thouret, p. 443 - *S. C. de Seminariis:* Decretum canonicae erectionis Instituti missionalis scientifici de Urbe, p. 445.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica:* I. Declaratio circa conditiones ad lucrandas indulgentias, p. 446. II. Concessio indulgentiarum, p. 447.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica - S. C. del Concilio: Avviso - Necrologio, p. 448.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXXIII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 2,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

« [illegible] (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris, 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXV, n. 15 - 2 Octobris 1933)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

Inclita Piclavorum Ecclesia. - Beato Andreae Huberto Fournet, Congregationis Filiarum Crucis, Sororum a S. Andrea quas vocant, fundatori, Sanctorum honores decernuntur. - *4 Iunii 1933* . . . . . pag. 417

CONSTITUTIO APOSTOLICA

Ad optius christifidelium. - Ab archidioecesi S. Salvatoris in Brasilia territorii pars dismembratur et inde nova erigitur dioecesis «de Bomfim» nuncupanda. - *6 Aprilis 1933* 429

EPISTOLAE

I. *Singulari quodam.* - Ad Emum P. D. Eliam tit. S. Marci S. R. E. Presbyterum Cardinalem Dalla Costa Archiepiscopum Florentinum, de Concilio plenario Etruriae. - *1 Maii 1933* 431

II. *Quae ad divini.* - Ad Emum P. D. Iosephum tit. S. Ioannis ad Portam Latinam S. R. E. Presbyterum Cardinalem Mac Rory Archiepiscopum Armachanum, quem legatum Suum deputat ad auspicalem lapidem ponendum novi metropolitani templi Liverpoliensis. - *25 Maii 1933* . . . 432

III. *Septimo abeunte saeculo.* - Ad R. P. Raphaelem M. Baldini Ordinis Servorum Mariae Priorem Generalem, septimo exeunte saeculo a condito Ordine. - *16 Iulii 1933* 434

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONCILII

Principis Alberten. et Saskatoonen. - Missae pro populo. - *5 Martii 1932* 436

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Taurinen.* - Decretum super virtutibus in causa Beatificationis Venerabilis Servi Dei Dominici Savio, adolescentis laici. - *9 Iulii 1933* . . . . . pag. 439

II. *Neapolitana seu Biaunina.* - Decretum super miraculis in causa Canonizationis B. Ioannae Antidae Thouret, virginis fundatricis Instituti Sororum a Caritate. - *6 Augusti 1933* 442

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Decretum quo canonice erigitur Romae penes Pont. Athenaeum Urbanianum Institutum Missionale Scientificum cum iure gradus conferendi. - *1 Septembris 1933* 448

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I. Declaratio de clausulis «visitandi ecclesiam vel oratorium» et «precandi ad mentem Summi Pontificis». - *20 Septembris 1933* 446

II. Indulgentia pro invocatione B. M. Virginis «Maria, Mater gratiae». - *25 Septembris 1933* 447

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 448
II. Sacra Congregazione del Concilio: *Avviso* 448
IV. Necrologio 448

MONITUM

Iam penitus distractis exemplaribus Decreti Sacrae Congregationis Caeremonialis *de colore violaceo* quae constituta erant penes Secretariam in commodum petentium, eorundem sufficienti numero edendorum onus suscepit Libraria Vaticana, apud quam quisque praefati Decreti textum *cum adnexa tabula cromotypica* comparare sibi poterit, expensis et pretio vectionis solutis:

pro Roma L. 0,60 pro Italia L. 0,70 pro exteris *L. it.* 0,80

Annus XXV - Vol. XXV 2 Octobris 1933 Num. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

BEATO ANDREAE HUBERTO FOURNET, CONGREGATIONIS FILIARUM CRUCIS, SORORUM A S. ANDREA QUAS VOCANT, FUNDATORI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inclita Pictavorum Ecclesia, quae iure meritoque praeclarissimo S. Hilarii Episcopi et strenui catholicae fidei propugnatoris nomine gloriatur, nova hodie laetitia vehementer congaudet ob novensilem sanctitatis florem in eius agro virescentem, illustrem videlicet Dei famulum Andream Hubertum Fournet, Filiarum Crucis Congregationis, quae Sorores a S. Andrea vulgo vocantur, Fundatorem, de Ecclesia Dei civilique societate tantopere meritum. Gallicae luctuosissimis perturbationis temporibus, bonorum omnium largitor Deus, acerrimos catholicae religionis defensores excitare dignatus est, qui, divi illius Hilarii vestigia sequuti, pessundata Ecclesiae iura fortiter defenderent, ac damna, dominico gregi a christiani nominis osoribus illata, sedulo alacriterque sarcienda curarent. Quos inter procul dubio accensendus est Beatus ille Andreas Hubertus Fournet, Gallorum gentis totiusque Ecclesiae vere ornamentum. Qui Malliaci, vulgo *Maillé*, quod est Pictaviensis dioecesis oppidum, in pago *Perusse*, octavo nonas Decembres, anno millesimo septingentesimo quinquagesimo secundo, a piis, honestis ditibusque parentibus Petro Fournet de Thoiré et Florentia Elisabeth Chasseloup ortum duxit

ac insequenti die in paroeciali ecclesia S. Petri a patruo sacerdote, eiusdem oppidi parocho, lustralibus aquis fuit ablutus. Assiduis parentum curis adeo respondit, ut, quamvis vividam et ad laetitiam pronam a natura indolem sortitus esset, religiosissimae matris exempla secutus, fervidae pietatis speciem dederit; et innocentiam praeseferens, omnibus amabilis evadebat et desideratissimus. Dum autem optimam spem de eo adhue adulescentulo omnes conciperent, ut maiores in dies tum in pietate tum in litteris progressus facere valeret, iam a prima aetate ad collegium quod apud *Chatellerault* erat, a parentibus missus fuit, ubi unus e suis patruis sacerdotali dignitate auctis morabatur. Cum aliquot annos eodem in collegio diversatus esset, de iuris scientiae curriculo capessendo consilium cogitare coepit; quod ut exsequeretur Pictavium se contulit, et duos annos iurisprudentiae studiis vacavit. Inibi, etsi ad leviorem vitam aliquandiu deflectere visus fuerit, honestus tamen et a vitiis immunis permansit. Postea vero cum apud alium suum patruum et ipsum sacerdotem, qui paroeciam *Haims* administrabat, de animarum dirigendarum scientia et gratia instructum, se contulisset, tam gravia ab ipso colloquia audivit, ut ipse serio de illa vitae ineunda ratione cogitaret, ad quam a Deo ipso certo certius vocaretur. Sentiens itaque divinitus se in sortem Domini vocari, seminarium Pictaviense petiit, ibique maxima alacritate theologicis studiis incubuit et illustris pietatis exhibuit indicia. Magna dein cum laude sacram theologiam emensus, anno millesimo septingentesimo septuagesimo sexto exeunte, sacerdotio Christi, quod magnopere anhelaverat, insignitus est; et Episcopi mandato in *Haims* pagum missus, ut vicaria auctoritate parochum, et ipsum suum patruum, adiuvaret; quocum in zelo domus Dei et vitae sanctimonia valde profecit, ac tres annos in hoc munere laudabiliter versatus est. Quibus expletis, pro alio suo patruo senescente ecclesiae S. Petri Malliaci parochus renuntiatus est. Cum autem munus hoc gerens vitae commoditates primum non omnino contemnere videretur, haud multo post apparuit quantum de eius perfectione divina gratia esset sollicita. Contigit enim quadam die ut quis mendicus ab eo eleemosynam rogitaret; cum vero Andreas nihil sibi tunc praesto esse illi respondisset, protinus pauper ille: Quomodo, inquit, nihil tibi suppetit, cuius mensa argento resplendet? Minime turbatus Andreas, ac caelestem reprehensionem sibi factam agnoscens, quidquid argenti domi esset vendendum curavit, pauperibusque pretium distribuit. Coepit exinde erga egenos ita largissimus esse, ut nullum caritati limitem apponeret; omnimodae abnegationis atque austeritatis vitam suscepit, et a quacumque deliciarum specie prorsus abhorruit totumque gregi sibi credito bonus pastor se devovit. Tanta, qua intrinsecus aestuabat in Deum et in proximos caritas, ex eius actibus undique refulgebat, ut, nulli parcens labori, ani-

marum procurandae saluti, variisque sui ministerii muneribus, praedicationi potissimum divini verbi, per catecheses et paternas hortationes, diligentissime incumberet. Praecipuus igitur eius concionum finis fuit animas suae curae commissas scuto roborare fidei; tum quia fidem ceterarum virtutum fontem esse et radicem putavit, tum quia gravissimis illis quibus versabatur temporibus supremum pastoris onus esse censuit fratres suos in catholica veritate confirmare et stabilire. Adventabant namque luctuosi dies, quibus, sub decimi octavi saeculi exitu, Christi religio et res ipsa publica tantum in Gallia afflictata est. Anno siquidem millesimo septingentesimo nonagesimo primo perversi viri, rebus publicis regendis in Gallia praepositi, omnibus Dei ministris sacrilegum iusiurandum imposuere praestandum et civili cleri constitutioni adscribi iusserunt. Andreas iurare renuit; ideoque e sua expulsus paroecia et in proscriptorum numerum relatus, apud dilectum suum gregem, ne illum bonus ipse pastor mercenariis traderet pastoribus, occultus aliquandiu permansit; sed postea ut parochianos sibi hospitium praebentes ab imminentibus mortis periculis subtraheret, sui Episcopi iussu, in Hispaniam exsul se contulit, diuque in *Los Arcos*, Pampilonensis dioecesis oppido, permansit, ubi pro animarum salute populique, qui eum hospitio receperat, christiana perfectione, ita consiliis, epistolis ac vitae praesertim sanctitate adlaboravit, ut in maxima omnium veneratione apud Hispanos brevi haberetur. Labente anno millesimo septingentesimo nonagesimo septimo, nondum in patria contra Ecclesiam insectatione composita, ad suam paroeciam clam se restituit, ut pro ovibus suis, si necesse esset, animam suam daret. Divina providentia omnino confisus, horreum in ecclesiam convertens, pastorale ibi ministerium clam exercuit; fideles undique cogere, sacrosancta mysteria inibi peragere, eorum confessiones excipere, eos sacro Dei verbo munire, piisque pietatis exercitiis colere ac fovere totis viribus studebat. Inter quae *ludibria et verbera*, ut Apostolus de fidelibus Dei famulis testatur, *expertus*, *egens*, *angustiatus*, *afflictus*, *in solitudinibus errans*, *in montibus et speluncis et in cavernis terrae*, *et testimonio fidei pro grege sibi commisso per omnia probatus*, et vere *forma gregis factus*, ovibus et pastoribus simul exemplar et munimentum, in hisce angustiis, pluries ad mortem quaesitus, non sine divina ope ab omnibus gravibusque periculis mirifice quidem aliquando evasit incolumis. Cessata tandem teterrima illa persequutione, totus ipse, animarum zelo aestuans, fidelibus, iis quoque a sua paroecia remotis, praesto fuit, ut congestas inter eos tot annis ruinas repararet; et cum maxima tunc temporis esset sacerdotum penuria, alios adivit locos, missiones in proximis oppidis praedicabat, et, sui penitus oblitus, nonnisi iis, quae ad Deum et proximos pertinebant, totum se applicans, uberrimam, apostolicus operarius, in agro Dominico segetem messuit.

Defectui clericorum in Galliis consulere exoptans, pueros, qui in sacris initiari cupiebant, instituendos curavit, eosque latinae linguae rudimenta edocuit, suisque expensis et piorum eleemosynis plures ad sacerdotale ministerium clericos adduxit. Quo melius autem christianae puellarum praesertim pauperiorum educationi nec non aegrotantium curae consuleret, circa annum millesimum octingentesimum septimum, piarum mulierum institutionem condendam cogitavit, quae activam simul et contemplativam vitam coniungeret. Cooperante itaque nobili ac piissima femina Elisabeth Bichier des Ages, alias quatuor virgines, nempe Annam Bannier, Veronicam Lavergne, Magdalenam Moreau, et Mariam Annam Guillon, congregavit, et duos post annos prima domus ad castrum Molantis, prope Malliacum, verum religiosae communitatis characterem coepit assumere. Sorores istae, quae a S. Andrea etiam vulgo vocabantur, Filiae a Cruce appellatae fuere; illis enim Dei Servus Crucem uti signum ostendebat, in quo primum se ipsas et deinde mundum vincerent. Brevi, Dei opitulante gratia, nova haec sodalitas, omnibus accepta, crevit numero et mense Maio anni millesimi octingentesimi vicesimi in urbem Podium, vulgo *La Puye*, deducta est, viridesque ramos undique extendit. Graviorem huius Instituti regiminis partem Andreas Hubertus sibi reservavit, eam nempe, quae ad Sororum spiritualem efformationem attinebat. Postea vero imparem se sentiens paroeciali ministerio exercendo simulque Sororum Instituto, iam mire amplificato, informando, Malliacensi paroeciae, suo annuente Episcopo, non sine omnium moerore renuntiavit et Podium petiit, ut Filiarum Crucis spirituali directioni totum se daret. Regulas itaque conscripsit sapientes, ecclesiastica auctoritate comprobatas ac dein suprema huius Sanctae Sedis sanctione munitas. Novarum domorum fundationi advigilavit diligenter; nonnullas ex illis, suae commoditatis immemor, itinerumque asperitate minime deterritus, lustravit. Egregius conscientiarum moderator, scrutationis cordium dono ornatus, magnificum omnium virtutum exemplar, quindecim fere annos Sodalitatis curam gerens vixit; et consiliis ac orationibus non solum Sorores, sed sacerdotes quoque et fideles ad pietatem ac vitae perfectionem adduxit. Tandem meritis plenus, octoginta et duos annos natus, tertio idus Maias, anno millesimo octingentesimo tricesimo quarto, hora nona, dissolvi cupiens et esse cum Christo, placidissimo exitu obdormivit in Domino. Simul ac beatissimae Dei Servi mortis notitia propagata est, convenerunt undique fideles ad eius corpus invisendum. Omnes, Crucis Filiae in primis, *patrem bonum*, uti vivum appellare solebant, tamquam parentem suavissimum, multis honestarunt lacrimis; omnes virum sanctum e vivis sublatum fuisse conclamabant; et quidquid ad eum pertinuerat veluti sacrum lypsanum exquirebatur. Splendidissima funera, triumpho similia, cum maxima populi multitudine, non

tantum Podii, sed Malliaci quoque, celebrata sunt, ubi Famuli Dei *mozeta*, super tumulum imposita, in frusta discerpta prorsus fuit, ut frustulum quisque ex ea acciperet. Huius Servi Dei, cuius vitam, apostolatum et pretiosam mortem brevi narravimus, sanctitatis opinionem, quam, dum adhuc viveret, sibi merito comparaverat, Deus omnipotens multiplicibus signis et miraculis, post eius mortem, confirmare dicebatur. Quae omnia enarrare longum est. Ita ab adstantibus adnotatum dicitur Servi Dei cadaver vultum hilarem ac flexilitatem membrorum servasse, et pergrati odoris effluvium emisisse. Duae splendidissimae nubeculae, Crucem S. Andreae efformantes, cui fulgidissima stella supereminebat, Famuli Dei mortis tempore in caelo a quibusdam longe morantibus Sororibus visae dicebantur, earum Superioris obitum quodammodo annuntiantes. Aliud admirabile factum narratur inexhaustam Andreae Huberti caritatem confirmans. Ipse namque pauper moriens septem tantummodo gallicas libellas pauperibus distribuendas reliquit, in quarum elargitione illud insigne accidit, ut, licet ex iis continuo sumptum fuerit, numquam imminui visae sint, nec antea defecerint, quam multos post annos, quando ex reipublicae formae immutatione nummorum imago immutata fuerit. Sed plures etiam morborum sanationes, eius ope implorata, dicebantur sequutae: Soror quaedam a cholera morbo correpta et ad extremum vitae redacta per appositionem Servi Dei linteoli sanatur. Alia quaedam mulier a cancerosa glandula, pro cuius sectione chirurgus urgebat, Servi Dei intercessione penitus liberatur. Duae puellae phthysi laborantes ad eius sepulcrum illico sanitatem recuperant. Et innumerae aliae huiusmodi sanationes enarrantur, quae Famuli Dei Andreae sanctitatis opinionem lucide confirmant. Qua in dies succrescente, per exteras quoque et longe dissitas regiones propagata, de Beatorum caelitum honoribus Andreae Huberto Fournet decernendis causa agitari coepta est, et, processibus Ordinaria potestate rite confectis, ad Apostolicam Sedem delata est, ac die tandem decima nona Iulii mensis, anno millesimo octingentesimo septuagesimo septimo, eius introductionis Commissio a s. m. Pio Papa Nono, Praedecessore Nostro, signata est. Probationibus postea iuridice sumptis, opera potissimum dilecti filii Iulii Saubat, sollertissimi causae Postulatoris, riteque expensis, fel. rec. Benedictus Papa Decimusquintus, et ipse Decessor Noster, sexto idus Iulias anno millesimo nongentesimo vicesimo primo, solemniter in Vaticanis Aedibus de eiusdem Venerabilis Servi Dei virtutum heroicitate decretum edidit. Iudicium non multo post de miraculis, a Deo intercessione Servi Dei patratis, institutum est: de quibus duo ad eius Beatificationem obtinendam selecta sunt. Omnibus itaque severissimo processu ponderatis, et peritorum iuratorum sententiis habitis, Nos ipsi, octavo kalendas Apriles anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, quo die Mariae Sanctae Dominae ab

Angelo salutatae festus recolitur, plene *constare de duobus propositis miraculis:* de primo nempe, *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Clementiae a tuberculosi peritonaei, intestinorum atque pulmonum;* et de altero, *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Iuliae Paulinae a perityphlite tuberculari*, suprema auctoritate Nostra solemniter decrevimus. Sancito igitur venerabili Dei Servi Andreae Huberti virtutum gradu heroico, ac de praefatis duobus miraculis prolata sententia, illud supererat discutiendum an *tuto* Ipse inter Beatos Caelites esset recensendus. Proposito itaque dubio a cl. m. Vincentio cardinale Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Collegii Decano, et Causae Ponente seu Relatore, in comitiis in sede Vaticana habitis, omnes qui aderant, tum Cardinales, tum Praelati Officiales et Consultores S. Rituum Congregationis, unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in re tanti momenti Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum fervidis precibus auxilium exposceremus. Tandem decimo primo kalendas Maias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, qua die castissimi Deiparae Sponsi, universae Ecclesiae Patroni solemnitas agitur, coram cl. m. Antonio Cardinale Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, nec non praefato Cardinale Vannutelli Causae Relatore, et b. m. Angelo Mariani eiusdem Sacrae Congregationis a Secretis, ac venerabili fratre Carolo Salotti, tum S. Fidei Promotore generali, apostolica auctoritate decrevimus procedi *tuto* posse ad Venerabilis Servi Dei Andreae Huberti Fournet Beatificationem. Cuius solemnia in Vaticana Basilica die sextadecima Maii mensis eodem anno, cum maximo populi concursu, peracta fuere. Novis autem post indultam Beato Andreae Huberto venerationem miraculis eius suffragio divinitus patratis, insequenti anno, die decima septima mensis Maii, Causa reassumpta est, et a sedulo eius Postulatore duo haec miracula ad Canonizationem obtinendam exhibita sunt, unum in Pictaviensi, alterum in Pampilonensi dioecesi, ut ferebatur, eodem deprecatore Beato Andrea Huberto patrata. Respiciebat primum sanationem puellae Lucianae Blanchard, Luciani et Mathildis Poisseau filiae, e Podio, Pictaviensis dioecesis oppido. Variis ipsa erat osseis deformitatibus affecta; sexdecim menses nata, nondum stare valuerat; dexteram tibiam habebat inflexam in orbem et pedem dexterum ita distortum, ut hallus sinistrum pedem tangeret; dexterum pariter genu valgum, coxa enim et crus dexterum angulum in genu efformabant. Quae deformitates ex rachitismo processerant, quarum subita sanatio a medicis impossibilis habebatur, neque naturae viribus, neve medica arte. Iamvero, invocato a puellae parentibus et a tota Filiarum Crucis communitate Beati Andreae Huberti Fournet auxilio, tertia die ab inceptis novendialibus supplicationibus, nempe vicesima prima Maii anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo,

Luciana in instanti fuit perfecte sanata, et illico quae numquam vel stare potuerat, deambulavit. Miraculum alterum, eiusdem Beati Andreae patrocinio a Deo in *Tafalla*, dioecesis Pampilonensis oppido, patratum dicebatur. Soror Generosa a SS. Trinitate, Emmanuelis et Mariae Olivan filia, e Parvularum Sororum pro derelictis senibus adiuvandis Congregatione, usque ad decimum nonum suae aetatis annum bene valuit; ab anno vero millesimo nongentesimo tertiodecimo usque ad subsequentem vicesimum sextum annum varie crebroque fuit morbo tentata; a Novembri autem mense eiusdem anni ad insequentis anni labentem Ianuarium mensem graviter decubuit ac in vitae discrimen venit. Iuxta medicorum diagnosim illa cholelithiasi laborabat, ex qua cholecistites cum suppuratione exorta est; cui morbo plures variisque ex viis haemorrhagiae, subcutaneae quoque, adiungebantur. Die vicesima nona mensis Ianuarii, anno millesimo nongentesimo vigesimo septimo, infirma ad mortis statum iam proxima videbatur. Verum Soror Generosa, imposita sibi, circa huius diei horam nonam et semis, subucula, quae Podii B. Andreae Huberti sepulcro fuerat admota, levamen primum persensit; hora autem undecima, omnia morbi symptomata evanuisse animadvertit, ac protinus se perfecte sanatam sentiens e lectulo surrexit, cibos Communitatis sumpsit et, stupente medico ac mirantibus omnibus, ipsa ex illo istanti ad pristina sui Instituti officia rediit, quasi numquam infirma fuisset. De primo proposito miraculo Pictavii, de altero vero Pampilone processus Apostolica auctoritate sunt adornati, eorumque validitate recognita, die decima octava mensis Iulii anno millesimo nongentesimo undetricesimo editum est decretum; servatis autem omnibus de iure servandis, ac trium peritorum officialium praehabito favorabili voto, de utraque sanatione supra naturae leges habita, coram dilecto filio Nostro Alexandro S. R. E. Cardinale Verde, Causae huius Ponente seu Relatore, in congregatione antepraeparatoria et praeparatoria quas vocant disceptatum est, atque statutum ut sanati puellae Lucianae Blanchard cruris tabulae radiographicae fierent; et de sanatae Sororis Generosae valetudinis statu nova perageretur inspectio. Qua a duobus peritis physicis accuratissime perhabita, optima huius Sororis valetudo est comprobata. Quo vero nitidiore etiam luce miraculi fulgor ab omni vel tenui umbra vindicaretur, a tribus a S. Rituum Congregatione adlectis peritis, tum singillatim tum collegialiter, votum est datum, quod unanimi consensu miraculi notam in casu plenissime confirmavit. Tabulae quoque radiographicae quas supra diximus peractae, perfectam et perseverantem Lucianae Blanchard puellae sanationem pariter comprobarunt. Quapropter omnibus his exquisitissimis praehabitis diligentiis, generalia comitia coram Nobis, die octava mensis Novembris praeteriti anni sunt habita, in quibus a Causae Ponente seu Relatore dubium est propositum:

An et de quibus miraculis post indultam Beato Andreae Huberto Fournet venerationem constet in casu et ad effectum de quo agitur. Venerabiles fratres Cardinales ac dilecti filii Officiales Praelati et Consultores suam quisque ediderunt sententiam, quam Nos intento animo audivimus. Nostrum tamen edere iudicium distulimus, ut Nobis ceterisque temporis copia esset a Deo ingeminatis precibus maioris luminis gratiam impetrandi. Die tandem Novembris vicesima insequenti, coram dilectis filiis Nostris Camillo S. R. E. Cardinale Laurenti et Alexandro Cardinale Verde, Causae Relatore, nec non dilectis filiis Alfonso Carinci, eiusdem S. Rituum Congregationis a Secretis, et Salvatore Natucci, S. Fidei Promotore generali, plene constare ediximus de duobus miraculis, Beato Andrea Huberto Fournet intercedente, a Deo patratis scilicet: *Instantaneae perfectaeque sanationis puellae Lucianae Blanchard a genu valgo dextero cum tibiae dexterae et pedis dexteri distorsione ex rachitismo;* nec non *Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Generosae Olivan a cholelithiasi cum cholecistite et haematemesi coniuncta.* Quod quidem Decretum publici iuris fieri et in SS. Rituum Congregationis acta referri mandavimus. Item, praefata servata forma, die octava Ianuarii mensis decurrentis anni, Dominica infra octavam Epiphaniae Domini, S. Familiae Iesu, Mariae, Ioseph celebrandae sacra, Eucharistica Hostia litata, coram iisdem praefatis Cardinalibus atque S. Rituum Congregationis a Secretis et S. Fidei Promotore, approbatione stante duorum miraculorum post indultam Beato Andreae Huberto Fournet venerationem, « *tuto* » *procedi posse ad solemnem eius Canonizationem* pronunciavimus; et hoc quoque decretum in vulgus edi et in S. Rituum Congregationis tabularium referri iussimus. Quibus omnibus itaque peractis, ut constitutus a Decessoribus Nostris in tanto negotii ordo servaretur, primum quidem venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales, die tertiadecima proxime elapsi mensis Martii, apud Nos in Consistorium secretum convocavimus; in quo de Beati Andreae Huberti Causa per dilectum filium Nostrum Camillum Cardinalem Laurenti, S. Rituum Congregationis Praefectum, relatione praehabita, atque universis per eum recensitis actis, quae in eadem Causa ipsa Sacra Rituum Congregatio, praevio rigoroso examine, admisit et approbavit, Nos singulorum suffragium exquisivimus atque excepimus; ac suam iidem Cardinales sententiam aperuerunt: ad sollemnem nempe praefati Beati Canonizationem esse deveniendum. In Consistorio autem publico, quod die sextadecima eiusdem mensis Martii, in Ss. Processi et Martiniani navi Basilicae Vaticanae habuimus, dilectus filius Augustinus Schmid, Consistorialis Aulae Nostrae Advocatus, de eodem Beato Andrea Huberto orationem dixit et pro illius Canonizatione de more institit; Nos vero, etsi Beato illi summos triumphantis Ecclesiae decernere honores avere dixerimus, cum *de eximio*

viro ageretur, qui turbulentissimis temporibus per aspera ad ardua procedens ita christianis virtutibus, mirabilibus factis a Deo comprobatis, excelluit ut in se non modo, sed in ceteris etiam expressam Iesu Christi imaginem referre enitereiur, tamen hoc tanti ponderis negotio, quod cum inerranti magisterio Ecclesiae coniungitur, usque adeo supersedendum putavimus, donec in consistorio *semipublico*, quod vocant, venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, iterata vice, omniumque quotquot conventuri sint, Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum, Abbatumque *nullius*, servato Romanae Ecclesiae instituto et more, sententiam rogaverimus; atque interim, ut Nobis a Spiritu Sancto Paraclito caelestia lumina impetrarent, Christi fideles universos adhortati sumus. Curavimus interea ut omnibus quos supra diximus venerabilibus fratribus legitimum compendium mitteretur vitae, virtutum et miraculorum nec non actorum in Causa Beati Andreae Huberti Fournet ut, re cognita ac perspecta, suam Nobis possent aperire sententiam; atque ad diem secundam p. e. mensis Maii, in Consistorium semipublicum coram Nobis in Vaticanis Aedibus eos omnes ad hunc finem convocavimus; eosque allocuti sumus et rogavimus ut de proposita Causa quid sentirent singillatim significare vellent. Idem autem omnes sentire ac Nos solemniter professi sunt, Beatum nempe Andream Hubertum Fournet, sacerdotem et Filiarum Crucis seu Sororum a S. Andrea Congregationis Fundatorem, summis Caelitum honoribus honestandum esse, seu ad Eius solemnem Canonizationem esse deveniendum. Cui in Vaticana Basilica celebrandae praefiximus diem quartam subsequentis Iunii mensis, qua die scilicet Spiritum Sanctum Paraclitum peculiari cultu veneramur; ac universos hortati sumus ut ferventes funderent preces ne Nobis in tam gravi Nostri muneris parte eiusdem Sancti Spiritus luminis gratia deesset. De quibus ut publicum instrumentum conficerent, dilectos filios Protonotarios Apostolicos adstantes consueta forma rogavimus. Cum ergo fausta a Nobis constituta dies illuxerit, plurimi tum saecularis, tum regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales nec non venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates Vaticanam Basilicam magnificentissime exornatam adiverunt; quibus pia supplicatione praeeuntibus, in eam pluribus fidelium millibus stipatam et Nos solemni pompa ingressi sumus; atque, adorato Ss. Eucharistiae Sacramento, ad cathedram Nostram perreximus ibique sedimus. Tunc dilectus filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, S. Rituum Congregationis Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque instanter detulit, ut Nos catalogo Sanctorum D. N. Iesu Christi adscriberemus et tamquam Sanctum ab omnibus christifidelibus venerandum esse pronun-

ciaremus Beatum Andream Hubertum Fournet. Quod cum iterum ac tertio, *instantius* nempe et *instantissime*, idem Cardinalis per eumdem Consistorialis Aulae Advocatum petiisset, superno lumine iterum ferventiusque implorato, infallibilem Nos, uti catholicae Ecclesiae supremus Magister, sententiam in haec verba protulimus: *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem catholicae fidei et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Andream Hubertum Fournet Sanctum esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoria quolibet anno, die natali illius, nempe die tertiadecima mensis Maii, inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.* Qua Canonizationis formula ita solemniter edicta, oblatis Nobis a praefato Aulae Consistorialis Advocato, Cardinalis Procuratoris nomine, precibus annuentes, Decretales has Apostolicas sub plumbo Litteras de eadem Canonizatione expediri decrevimus; a Protonotariis vero Apostolicis ad perpetuam huius memoriam instrumenta confici iussimus. Deo insuper Optimo Maximo gratias ob tantum beneficium ex toto corde egimus ac primum novensilis Sancti protectionem a Deo Ipsi invocavimus; plenariam dein cunctis praesentibus indulgentiam peramanter impertiti sumus. Sacrum postea sollemne litavimus, atque post evangelicam lectionem homilia adstantes allocuti sumus, breve Sancti Andreae Huberti elogium texentes, Eius universis Christi fidelibus sanctimoniae exemplum monstrantes, Eiusque patrocinium suppliciter rogantes ut adsit ille de caelo *laboribus inceptisque Nostris, eo unice spectantibus ut pax gentibus, non tam inscripta tabulis, quam animis consignata, arrideat, ut nec admissis venia, nec humanis laboribus panis desit, neque frustra caeleste pabulum mentes voluntatesque desiderent; ut adsit ille, salutarium fructuum sponsor et auspex, universae hominum consortioni; eamque, pacatis animis et ad potiora bona conversis, non modo fluxarum harum rerum copia prosperitateque frui iubeat, sed ad supernam etiam beatitatem ita contendere, ut, eo deprecatore eoque patrono, in caelestem patriam tandem aliquando recipiatur per infinita saecula saeculorum. Amen.* Homilia vero habita, alteram elargiti sumus apostolicam benedictionem, et, favente Deo, pontificale Sacrum perfecimus. Novum itaque victricis Crucis triumphum canere et novam Ecclesiae parare gloriam hodie Nobis datum est, ad Caelitum honores evehendo novum Crucis Apostolum, Sanctum nempe Andream Hubertum Fournet, qui, in salutiferae Crucis mysterium pietatis aestu flagrans, tot tantisque honoribus redem-

ptionis humanae signum omni ope exaltare studuit, et ipsam sanctimonialium a se conditam familiam a Cruce nuncupari voluit. Perennes igitur Deo omnipotenti gratias agamus, quod tantum Nobis munus, non sine singulari suo consilio, hocce quidem piaculari anno largitus est, quo, labente undevicesimo a reparata humani generis salute saeculo, sollemnius *fulget Crucis mysterium* ac totum per orbem terrarum *Crux spes unica* salutatur. Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, omnia et singula quae supra memoravimus confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus. Mandamus insuper ut harum Litterarum Decretalium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere vel eis temerario ausu contraire vel attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et sanctorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo tertio, die quarta mensis Iunii, in festo Pentecostes, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis GRANITO DI BELMONTE, S. Collegii Decanus.

✠ Ego MICHAEL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.

✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis SBARRETTI.

✠ Ego fr. THOMAS PIUS Ord. Praed. Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI.

✠ Ego ALOISIUS Episcopus Praenestinus Cardinalis SINCERO.

Ego PETRUS titulo S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, S. R. E. Camerarius.

Ego CAIETANUS titulo S. Agathae Presbyter Cardinalis BISLETI.

Ego ACHILLES titulo S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.

Ego IOSEPH titulo S. Nicolai in Carcere Tulliano Cardinalis MORI.

Ego HENRICUS titulo S. Bartholomaei in Insula Presbyter Cardinalis GASPARRI.

Ego ALOISIUS titulo S.Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI, Prodatarius.

Ego LAURENTIUS titulo S. Pancratii Presbyter Cardinalis LAURI, Maior Paenitentiarius.

Ego fr. ALEXIUS HENRICUS MARIA titulo S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.

Ego EUGENIUS titulo SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI.

Ego FRANCISCUS titulo S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis MARCHETTI-SELVAGGIANI.

Ego fr. RAPHAËL CAROLUS titulo S.Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.

Ego IULIUS titulo S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis SERAFINI.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI-BIONDI.

Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. TH. PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Humbertus Benigni, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die undecima mensis Iulii, anno duodecimo.

Alfridus Marini, *Plumbator.*

Angelus Pericoli, *Scriptor Apostolicus.*

Reg. in Canc. Ap., vol. XLVIII, n. 19. - G. Stara Tedde.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

S. SALVATORIS IN BRASILIA

AB ARCHIDIOECESI S. SALVATORIS IN BRASILIA TERRITORII PARS DISMEMBRATUR ET INDE NOVA ERIGITUR DIOECESIS «DE BOMFIM» NUNCUPANDA

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ad aptius christifidelium regimini eorumque spirituali bono consulendum absque dubio maxime prodest recta Ecclesiarum circumscriptio. Quod serio considerans venerabilis frater Augustus Alvarus da Silva, metropolitanae Ecclesiae S. Salvatoris in Brasilia Antistes, ac potissimum prae oculis habens incolarum numero suam archidioecesim frequentissimam esse ac latissimo patere territorio, ab Apostolica Sede enixe postulavit, ut ipsa in duas dismembraretur partes ac nova exinde erigeretur dioecesis. Nos itaque, de venerabilium fratrumNostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consulto, habitoque venerabilis fratris Benedicti Aloisi Masella, Archiepiscopi titularis Caesariensis in Mauretania, et penes Brasilianam rempublicam Nuntii Apostolici, favorabili voto, omnibus mature perpensis, praefati S. Salvatoris Archiepiscopi precibus annuendum censuimus. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum, qui sua interesse praesumant consensu, Apostolicae potestatis plenitudine, ab archidioecesi S. Salvatoris in Brasilia territorii partem distrahimus, quae sequentes comprehendit paroecias: *Bomfim*, *Abarè*, *Bom Conselho*, *Campo Formoso*, *Cumbe*, *Capim Grosso*, *Conceição do Coité*, *Geremoabo*, *Itiuba*, *Jacobina*, *Morro de Chapéo*, *Monte Santo*, *Queimadas*, *Riachâo de Jacobina*, *Riachâo de Utinga*, *Saude*, *S. Antonio da Gloria*, *Pombal*, *Tucano*, *Uauà*. Totum autem territorium, his paroeciis efformatum, in novam erigimus dioecesim, quam ab urbe *Bomfim*, in qua sedem episcopalem statuimus, *de Bomfim* appellari volumus. Paroecialem vero ecclesiam *Domino de Bomfim* dicatam, in eadem urbe exstantem, ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus. Huic autem noviter erectae dioeceseos cathedrali Ecclesiae eiusque pro tempore Episcopis omnia tribuimus iura, honores, insignia, privilegia, favores et gratias, quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi vel legitima consuetudine in America Latina fruuntur et gaudent; item Episcopos ipsos eorumque cathedralem Ecclesiam omnibus adstringimus

oneribus et obligationibus, quibus ceteri Antistites eorumque Ecclesiae iure communi adstringuntur. Decernimus insuper ut nova haec dioecesis *de Bomfim* metropolitanae Ecclesiae S. Salvatoris in Brasilia sit suffraganea; et idcirco eius pro tempore Episcopos iuri metropolitico Archiepiscopi S. Salvatoris subiicimus. Cum autem praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in hac nova dioecesi canonicorum Capitulum modo instituatur, indulgemus ut pro canonicis ad iuris tramitem dioecesani consultores interea eligantur. Mandamus insuper ut parvum saltem Seminarium dioecesanum, iuxta Codicis iuris canonici praescripta et normas a Sacra Congregatione de Seminariis et Universitatibus Studiorum traditas, quam primum fieri poterit erigatur; itemque ut ipsius quidem sumptibus ab hac quoque nova dioecesi *de Bomfim* bini delecti iuvenes, aut modo saltem unus, in Pontificium Seminarium Pium Latinum de Urbe, non intermissa vice, mittantur, qui sub fere oculis Nostris in spem Ecclesiae instituantur. Quod vero attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii capitularis sede vacante electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, rite servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. Quod autem clerum praecipue spectat, statuimus ut, simul ac novae huius dioeceseos erectio ad exsecutionem mandata fuerit, eo ipso eidem ecclesiae censeantur adscripti clerici omnes, qui in eius territorio legitime degunt. Dotem autem et episcopalem mensam constituent emolumenta omnia et ceterae oblationes quae a fidelibus, in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent, praeter ea quae ad hunc finem iam collecta sunt. Volumus denique et mandamus ut omnia documenta et acta novam hanc dioecesim eiusque clericos et fideles respicientia, a cancellaria S. Salvatoris in Brasilia archidioecesis ad novae huius dioecesis curiam episcopalem quam primum fieri poterit tradantur ut in eius archivo rite serventur. Quibus omnibus ut supra dispositis et constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda, quem supra diximus venerabilem fratrem Benedictum Aloisi Masella, in Brasiliana Republica Nuntium Nostrum, deputamus eique omnes tribuimus facultates necessarias et opportunas, tum omnes et singulas dirimendi controversias in exsecutionis actu quomodolibet orituras, tum subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum; eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem peractae exsecutionis actorum authenticum exemplar infra sex menses ab his Litteris datis computandos transmittendi. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur

fides, quae hisce Litteris tribueretur, si originaliter exhibitae, vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, evectionis, concessionis, statuti, derogationis, mandati et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo tertio, die sexta mensis Aprilis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Fr. TH. PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

Fr. R. C. Card. ROSSI
a Secretis S. C. Consistorialis.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLVII, n. 65. - G. Stara Tedde.

EPISTOLAE

I

AD EM̃UM P. D. ELIAM TIT. S. MARCI S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM DALLA COSTA ARCHIEPISCOPUM FLORENTINUM, DE CONCILIO PLENARIO ETRURIAE.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Singulari quodam studio nec parva animi delectatione tuas perlegimus litteras, quibus Nos consilii tui fecisti certiores de Concilio Plenario Florentiae ineundo, quod omnes ex Etruria humanissima regione Praesules delectosque ex utroque clero viros de rebus gravissimis deliberandi causa proxime coget. Quae enim in hoc tanto ac tali coetu expendenda censuistis, ea sunt non modo muneri vestro plurimum profutura, sed etiam maxime necessaria et vehementer urgenda. Profecto agendum est de exsequendo accuratius supremo illo Domini praecepto omnes docendi caelestia ac divina, quibus ignoratis

ipsa huius vitae via prorsus ignoratur ac ratio. Agendum quoque est de ipsa animarum sanitate, per Ecclesiae sacramenta alenda in dies ac validius roboranda. Agendum denique est de concordi catholicorum actione, qua genuina christiana vis in ipsas societatis venas influat, atque omnes ordines ac socialia instituta intime imbuat. Sicut igitur consilium vestrum iucunditate haud exigua cognovimus, ita commendatione vos debita ac paterna voluntate prosequimur. Quo autem congressio ista sollemnior evadat, eique Nos ipsi praesentes quodammodo simus, te, dilecte fili Noster, quem romana purpura recens decoravimus, Legatum Nostrum, uti iam antea ediximus, per hasce litteras renuntiamus, qui Nostram gerens personam coetibus sacrisque caerimoniis nomine Nostro Nostraque auctoritate praesideas. Quotquot autem tecum convenerint, eis vocem Nostram benigne referes, qua sacros omnes administros paterne instanterque exhortamur, ut, arrepta probe occasione Iubilaei maximi a Nobis indicti, ferventiore in dies studio ac sollicitudine in animarum salutem incumbant, ut cum Pastorum Principe ipsi quoque singuli affirmare aliquando possint: « Quos dedisti mihi, non perdidi ex eis quemquam ». Interea superna munera ac lumina enixe vobis imploramus, quibus ea, quae populo vestro salutaria fore videantur, et sapienter provideatis, et ad effectum feliciter deducatis. Cuius quidem secundi exitus coetus vestri propitiatrix esto apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, tuis in episcopatu conlegis, et universis, qui Concilio Plenario adfuerint, itemque reliquo clero et populo cuique vestrum commisso effusa in Domino caritate impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die I mensis Maii, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. IOSEPHUM TIT. S. IOANNIS AD PORTAM LATINAM S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM MAC RORY ARCHIEPISCOPUM ARMACHANUM, QUEM LEGATUM SUUM DEPUTAT AD AUSPICALEM LAPIDEM PONENDUM NOVI METROPOLITANI TEMPLI LIVERPOLIENSIS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae ad divini cultus splendorem et decus redundant, ea quidem, ut par est, singulari favore et studio complectimur. Magna itaque animi Nostri delectatione intelleximus venerabilem fratrem Archiepiscopum Liverpolitanum

eiusque fideles consilium iniisse exaedificandi novam, peramplam perque augustam sedem cathedralis ecclesiae metropolitanae, eamque Christo Domino ac Regi summo pie opportuneque dedicandi. Pari simul laetitia audivimus, hoc ipso anno sacro feliciter vertente, proximo sollemni die Pentecostes, magna quidem Episcoporum fideliumque frequentia, faventibus quoque civitatis magistratibus, auspicalem novi templi lapidem, Liverpolii in florentissima urbe, positum iri. Quamobrem, consilia eiusmodi debita laude commendantes, ut proximae celebrationis sollemnitatem Nostra participatione augeamus, et sacro ritui auspicali Ipsi Nos praesentes quodammodo simus, in animo quidem habuimus dilecto filio Nostro Archiepiscopo Westmonasteriensi Legati Nostri munus committere; nunc vero, quum opportunum sit eius valetudini incommoda vitare, ex superadditis legationis huius laboribus profectura, ne desiderium Nostrum ipsiusque Archiepiscopi Westmonasteriensis irritum evadat, te, dilecte fili Noster, pro tua in Deum pietate eximia et amplissimae dignitatis splendore, Legatum Nostrum deligimus ac renuntiamus, ut Liverpolii Nostram gerens personam, ipsis coetibus sollemnibusque caerimoniis Nostro nomine et auctoritate praesideas. Mentis autem Nostrae procul dubio praeclarus eris interpres, quum bonis istis fidelibus publice referes Nos de eorum catholica fide et religione vehementer gratulari, iisdem ex animo peroptantes, ut, quanto magis aedificandum Dei templum dignitate et maiestate praestiterit, tanto etiam fidelium in divino cultu pietas et studium augeatur. Hac firma fiducia freti, Redemptorem nostrum benignissimum adprecamur, ut vobis gloriae Eius adlaborantibus virtute et Spiritus Sancti muneribus faveat iugiter et obsecundet; quorum quidem caelestium donorum conciliatrix, peculiarisque caritatis Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, et sollerti Archiepiscopo Liverpolitano, pariterque ceteris Praesulibus cum clero proximis sollemnibus adfuturis, iisque praecipue, qui de operis molitione quoquo modo meruerint, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, feria quinta in Ascensione Domini, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

III

AD R. P. RAPHAELEM M. BALDINI ORDINIS SERVORUM MARIAE PRIOREM GENERALEM, SEPTIMO EXEUNTE SAECULO A CONDITO ORDINE.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Septimo abeunte saeculo, ex quo ista Mariae Servorum familia primum auspicato coaluit, iusta profecto laetitia omnes tecum sodales afficiuntur et saecularia solemnia apparare studiose naviterque intendunt. Revocantibus enim vobis mirifica Ordinis exordia praeclarumque ei commissum munus, ac gloriosos tam diuturni aevi revolventibus fastos, permultae exstant de rebus gestis causae laetandi et spe etiam uberiore futura prospiciendi. Prima equidem origo sodalitatis vestrae a magna Dei Genetrice est repetenda, cuius nutu sancti septem Conditores in unum convenerunt, cuius gratia parva oriens societas laetam fructuum ubertatem, ut prodigialis illa vinea in Senario monte, ab incunabulis portendit. Ipsa autem Virgo lugubrem vestem ad memoriam materni sui luctus primis sodalibus indui praecepit; ipsa S. Augustini regulas eis voluit servandas, et nomen « Mariae Servorum », quod iam ex ore infantium et lactentium — mirabile auditu! — prodierat, benigne confirmavit. Hinc peculiarem vobis exstitit propositum persequendum, per cultum Mariae Virginis perdolentis animarum quaestus quam maximos facere. Quis autem dicere potest quantam habeat vim et efficacitatem ad virtutes in populo fovendas pia Christi patientis meditatio ac maerentissimae Matris memoria et commentatio? Cui quidem praecellenti vocationi Mariae Servi mirifice responderunt. Ecce enim primi nobiles illi Ordinis conditores, qui, ceu micantia sidera, sanctitatis fulgore coruscant, et Philippus Benitius aliique non pauci, quibus caelestes honores ab Ecclesia decreti sunt. Deinde permulti numerantur sodales, qui vel infidelium regiones excolentes, vel adversus haereses pro veritate strenue decertantes, vel totius Ecclesiae Conciliis operam studiumque navantes, vel denique populis peste infectis, spreto mortis periculo, auxiliantes, de Ecclesia simul et civili consortione optime meriti sunt. Neque profecto defuerunt, qui liberalibus artibus addicti aut scientiis litterisque exornati, tum libris scriptis, tum cathedris claruerint; quos inter recentiores memorare Nobis placet dilectum filium Nostrum Cardinalem Alexium H. Lépicier, tum religiosae familiae, tum Sacri Purpuratorum Patrum Collegii, tum Ecclesiae ipsius ornamentum.

Nec viri tantum mirae huic vocationi responderunt, sed et mulieres, sive quae in claustris precibus ac contemplationi incumbunt, sive quae actuosae vitae se devoventes in omnibus christianae caritatis operibus sese exercent,

iuventam praesertim in scholis erudiendo, infirmis ministrando, infidelium conversioni operam praestando.

Quod si praesentem consociationis vestrae statum intuemur et Collegia praesertim novissime condita respicimus, inter quae splendidum istud in Urbe eminet ad Ianiculum montem, ubi tot Ecclesiae et Ordinis spes educuntur ac foventur, optima Nobis, sicut vobis, praebetur causa fore confidendi, ut novi alumni maiorum gesta ac laudes aemulentur ac nobilissima vocatione sua digniores in dies efficiantur. Merito igitur proximum saecularem eventum magna animorum delectatione et iucunditate celebrare contenditis; quam quidem celebrationem Ipsi Nos in primis participamus, quibus plane est cognita constans fides et observantia vestra erga Apostolicam hanc Sedem pro qua maiores vestri minime dubitarunt, ubi se obtulit occasio, pulchram etiam occumbere mortem.

Nec quasi fortuito, sed benigno Dei numine propediem fiet, ut septies saecularis memoria a prima Ordinis institutione in medium incidat Iubilarem annum quo et peracta humani generis redemptio et Maria Virgo, sub cruce Nati, omnium hominum Mater constituta pie solemniterque recolitur. Quam bonis igitur auspiciis, quantaque opportunitate ortus vestri celebratio proximo Augusto mense ordietur, die ipso quo Beata Martyrum Regina « exaltata est super chorus angelorum ad caelestia regna »! Eo sane die, sacrae exuviae Septem Ordinis Patriarcharum magna pompa ac sodalium frequentia agnoscentur et in novam transferentur cellam quam in ipso Senario monte, familiae vestrae incunabulis, affabre aedificandam curatis. Illuc ergo Servi Mariae universi respiciant, illuc intueantur, ubi primo eorum familia exorta est, ubi Patrum cineres et ossa quiescunt; exinde novas sumant vires, ut exemplo et verbo, ut precibus et scriptis, ut piis sacrisque exercitationibus cultum et honorem Dominae suae alendo fovendoque, et ipsi ad vitae perfectionem excitentur, et fideles curis eorum demandati salutares Redemptionis fructus affatim percipiant. Hisce votis optatisque paternis saecularia sollemnia vestra prosequentes, dum vobis vehementer gratulamur, cuncta prospera ac secunda a Deo clementissimo ominamur.

Quarum interea caelestium gratiarum conciliatrix et peculiaris dilectionis Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili, cunctisque Ordinis, cui praees, sodalibus, necnon monialibus, sororibus, ac Tertii Ordinis confratribus, omnibusque fidelibus, qui sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVI mensis Iulii, in Commemoratione B. M. V. de monte Carmelo, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONCILII

PRINCIPIS ALBERTEN. ET SASKATOONEN.

MISSAE PRO POPULO

Die 5 Martii 1932

SPECIES FACTI. – In dioecesi Principis Alberten. et Saskatoonen., in regione Canadensi, huic Sacrae Congregationi ab Episcopo relatum est plures esse paroecias *de facto*, seu absque erectionis canonicae decreto, anteactis temporibus constitutas, quarum reditus voluntariis fidelium oblationibus, in synodo dioecesana praefinitis, constant. Exinde dubium exortum est, utrum earum rectores, uti vere parochi, obligatione teneantur Missam applicandi pro populo.

Eadem quaestio fit de vicariis perpetuis, quorum ecclesiae, quamvis in paroecias nondum sint erectae, proprium tamen habent seiunctum territorium, atque a paroecia matrici omnino sunt separatae atque independentes.

AD IUS QUOD SPECTAT. – Paroeciae de quibus agitur, ideo dicuntur canonice non erectae, quia defuit formale erectionis canonicae decretum, earumque circumscriptio *de facto* tantum constituta reperitur.

Iamvero, ut aliqua paroecia, arguit Episcopus, in ecclesia constituatur, opus est, ex praescripto canonis 687 Codicis I. C., hoc erectionis decreto quo et personam iuridicam acquirat, et eiusdem populus et fines describantur (can. 1418), qui nulli praescriptioni unquam sunt obnoxii (can. 1509, 4). Quapropter, hoc inexistente, non videntur huiusmodi ecclesiarum rectores ex iustitia teneri ad Missam applicandam pro populo, cui obligationi subsunt ii tantummodo qui vere sunt parochi, ut statuitur in can. 475 § 2, et 476 § 6. Nec iuvat in casu morem vel consuetudinem inductam memorare, quae, attenta recenti dioecesis constitutione, ob brevis temporis lapsum, legitima esse nequit.

Attamen, etsi paroecia ordinario erigatur et erigenda sit per formale erectionis decretum, ad validam tamen eiusdem erectionem hoc decretum necessarium esse non videtur. Neque ius vetus, neque ius quo utimur, nempe Codicis, ad validitatem erectionis hoc postulat, et compertum est nullitatem cuiuslibet actus esse odiosam, eamque non praesumi, sed perspicue probandam (can. 11, 1680 § 1).

Canonica enim paroeciarum constitutio, ut patet ex litteris S. C. Concilii diei 18 martii 1881 (*Collectanea S. C. de Prop. Fide*, II, n. 1548) non desumitur tantum ex formali erectionis decreto, sed colligitur et probatur quoque ex pluribus elementis, quibus paroecia ipsa de facto coalescit, nimirum ex certo territorio certis limitibus circumscripto, ex coetu fidelium, ex rectore seu parocho animarum curam gerente, et tandem ex Episcopi auctoritate, hanc iuridicam condicionem servante et probante, uti est in Ferraris (*Bibl. can.*, v. *parochia*, n. 10 ss.), qui docet: « Primo igitur requiritur ut auctoritate Papae vel Episcopi sit erecta...; erecta tamen praesumitur auctoritate Papae vel Episcopi *ex lapsu temporis*, quo rector ecclesiae publice divina officia peregit, Sacramenta administravit, ac reliqua parochialia praestitit et recepit ». Quapropter, si huiusmodi paroeciae ante Codicem certo habebantur ut canonice erectae, proindeque tamquam personae morales, haec iuridica condicio non immutata est iure per Codicem inducto, tum quia lex respicit futura, non praeterita (can. 10), tum quia iura aliis quaesita Codex minime sustulit (can. 4), tum demum quia persona moralis natura sua est perpetua (can. 102 § 1).

Nec contra hanc doctrinam, huc usque traditam, aliquid colligitur ex memoratis canonibus 687 et 1418 Codicis I. C., atque ex decreto S. Congr. Consistorialis diei 1 augusti 1919 (*Acta A. S.*, XI, p. 346). Equidem, can. 687 agit unice de piis fidelium associationibus, quarum aliae possunt esse in personam moralem constitutae, aliae ab ecclesiastica auctoritate approbatae vel commendatae. Nec semper ex iure Codicis, et necessario, requiritur decretum formale ad personam moralem, sive collegialem, sive non collegialem, constituendam, cum in can. 100 § 1, *ex ipso iuris praescripto* hanc aliquando consequi posse expresse statuatur.

Quare duplex modus seu causa personalitatis iuridicae: decretum formale, et iuris praescriptum seu lex. Quando personalitas oritur *ex lege*, interdum expressis verbis memoratur, interdum nonnisi *indirecte* est colligenda, nimirum ex eo quod institutum sive consociatio, quocumque nomine vocetur, capax iuris edicitur (cfr. can. 324, 531, etc.).

Canon 1418 loquitur de instrumento constitutionis beneficii, quod, proprie loquendo idem non est ac decretum formale erectionis, quodque requiritur quidem *ex praecepto*, non tamen ad *valorem* constitutionis ipsius

beneficii. Idemque tenendum est de memorato decreto Sacrae Congregationis Consistorialis diei 1 Augusti 1919.

Haec omnia confirmantur in casu litteris quibus huiusmodi rectores ad curam animarum gerendam instituuntur et deputantur, in quibus sermo fit de paroecia; de iuribus seu facultatibus, rectoribus paroeciarum iure communi concessis; de professione fidei quam emittere tenentur parochi ex praescripto can. 1406 § 1 n. 7; de territorio demum circumscripto, peculiari uniuscuiusque rectoris curae commisso. Quae uni paroeciae canonice erectae applicantur; erectio proinde paroeciae habetur ex auctoritate, seu ex decreto Ordinarii.

Quod vicarias perpetuas tandem spectat, hoc unum est videndum, num earundem rectores plena potestate paroeciali, necne, sint praediti. Cum enim iura et officia vicariorum paroecialium desumantur plerumque ex litteris deputationis, ex statutis dioecesanis, et ex ipsius parochi commissione (can. 474-476), si hac plena potestate ii potiuntur, parochis revera aequiparantur ad normam can. 451 § 2 n. 2. Nihil proinde dubii est quominus et oneri Missam applicandi pro populo teneantur.

Resolutio. — His omnibus perpensis, in plenariis comitiis huius Sacrae Congregationis, die 5 Martii 1932 habitis, proposita sunt haec dubia solvenda:

I. *An parochi teneantur ad Missam pro populo applicandam, in casu.*

II. *An vicarii perpetui eadem obligatione teneantur, in casu.*

Et Emi Patres responderunt:

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. *Affirmative, si plena potestate paroeciali sint praediti.*

Facta autem de hisce Ssmo Dño Nostro div. Prov. Pio Pp. XI relatione per subscriptum huius Sacrae Congregationis Secretarium in Audientia diei 20 Martii 1932, Sanctitas Sua has resolutiones approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI DOMINICI SAVIO ADOLESCENTIS LAICI.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus, Fide, Spe, Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.

Quum animo obversantur suavissimi adolescentuli Dominici Savio lineamenta virtutum, illud sponte occurrit quod, Deo inspirante, dicitur in libro Sapientiae (4, 13): *Consummatus in brevi, explevit tempora multa.* Vix trilustris enim adolescens, divina praeveniente gratia, ea floruit, inter varia pericula, nitidissima morum innocentia, fervida pietate atque studiosissima in proximum caritate, ut merito in eo singulare sanctitatis in tenera aetate agnoscas exemplum.

Quod divinitus ideo factum videtur, ut praecellens opera, quam Beatus Ioannes Bosco ad informandam christianis moribus iuventutem, per se suosque sodales Societatis Salesianae, tanto zelo et tam mirifico successu hac nostra aetate suscepit, veluti quodam divinae benevolentiae testimonio confirmaretur.

Dominicus in pago vulgo dicto *Riva di Chieri*, in subalpinis, die 2 Aprilis mensis anno 1842 ortum duxit, eademque die baptismali lavacro Deo regeneratus est. Parentes habuit Carolum et Birgittam Gajato, christianis moribus spectatissimos, sed tenui admodum fortuna et victum manuum labore sibi comparantes. Mitissima indole puer vividoque praeditus ingenio, iam inde a tenella aetate ea pietate ferebatur in Deum, ut perraro eo tempore exemplo, prudentissimus Sacerdos eum dignum censuerit, qui vix septennis ad sacram synaxim admitteretur. Caelesti pane refectus, angelicus puer aetate crescebat et gratia, magistris aeque ac discipulis carus, omnibusque morum comitate et candore amabilis. Sed provido consilio iam Deus para-

verat, ut tam lectus pietatis flosculus latius bonum Christi efflaret odorem inter ephebos, quos magnanima caritate Beatus Ioannes Bosco in *Oratorio*, quod dicitur, ab eo Augustae Taurinorum condito, colligebat, unde, veluti e fecunda scaturigine, per totum orbem tam provida pro spirituali iuventutis salute institutio dimanavit.

Insignis ille educator benignissime, pro suo more, Dominicum nostrum, ingenue ei aperientem vividum, quo tenebatur, adipiscendae sanctitatis desiderium excepit, intuens quam pretiosum virtutis thesaurum Deus sibi committeret. In hac nova christianae educationis palaestra, in quam Dominicus mense Octobri anno 1854 primum ingressus est, omnes in eo perfecti alumni illuxere virtutes, ut enascenti Salesiano *Oratorio* mirabile quoddam accederet exemplum atque ornamentum. Disciplinae observantissimus atque litterarum studio magno cum profectu intentus, ea renidebat morum innocentia, ut qui maxime frequentes cum eo quotidianae vitae consuetudine conversabantur, nihil in quo vel leviter ille offendisset deprehenderint. Animi puritatem vultu, eloquio, incessu veluti spirare angelicus iuvenis videbatur. Ea vero caritate in proximum ferebatur, ut in tenero adolescente vix crederes. Sodalibus praesto in omnibus erat: maestos solari, devios fraterne corrigere, negligentiores ad sacramenta excipienda suaviter adducere, molestos patienter ferre, dissidentes inter se componere consuetum habuit: idque ea felici industria ac benignitate peragere satagebat, ut facile coniiceres quo pientissimus puer ferveret zelo, quove anhelitu, ut Beato Bosco patefecerat, sacerdotali muneri olim explendo aspiraret. Quas excellentissimas virtutes iugi corporis mortificatione tuebatur atque oratione alebat. Praeter alias, quibus tenue corpusculum afflictabat, paenitentias, saepius ab obsonio sibi obveniente abstinebat, ut illud sodalibus amice praeberet, contentus ipse panis vel casei, aliorumque similium fragmentis, quae forte in mensa dispersa aut humi collegisset: quod quidem paupertatis aeque ac mortificationis studio peragebat. Pientissimi eius animi fervor potissimum erga sanctissimum Eucharistiae sacramentum ferebatur atque in Beatam Mariam Virginem. Angelico pani inhiabat, eique praeter communem eo tempore consuetudinem, quotidiana communione refici datum est. Diu coram Ssmo Sacramento, nisi revocaretur, orationem protrahebat ita collecto animo atque oris adspectu, ut dilectum discipulum diceres in coena supra pectus Domini recumbentem. Dulcissimam matrem Mariam suavi animi colebat affectu, Eique se totum una cum nonnullis aliis pientissimis Salesiani *Oratorii* alumnis die 8 Decembris mensis anno 1854, vovit, quo ipso die a Summo Pontifice Pio IX sa. me. Immaculatae Conceptionis B. M. V. dogma sollemniter proclamatum est. Ac revera niveum animi candorem ac caelestem quandam sanctitatis lucem ab Ea

referre purissimus iuvenis visus est. Quae omnia mirabiliora videntur consideranti candidissimum hoc sanctitatis lilium non intra religiosi claustri septa, veluti in horto concluso, floruisse; sed in frequentissima adolescentium multitudine, quorum siqui virtute lectissimi, plures tamen ex urbana plebecula, rudes adhuc animo moribusque, collecti: hunc vero perfectionis apicem ea iam pubescente aetate Dominicum nostrum attigisse, quae quanto solet esse morali robore infirmior, eo magis enascentium passionum motibus obnoxia.

Sed quum iam terris suavem sanctitatis suae fragrantiam diffudisset, caelo inseri pius adolescens properabat. Morbo tentatus, medicorum consilio domui paternae, tunc Mondonii in oppido, restitutus est. Ingravescente, praeter exspectationem, morbo, sacramentis Ecclesiae refectus paucos post dies placidissimo exitu innocentem animam Deo reddidit. Emortualis eius dies, quin immo natalis in caelo, fuit nona Martii mensis anno 1857.

Sanctitatis fama, qua vivens fruebatur, post eius mortem mire increvit. Quapropter Ordinaria auctoritate a Cardinali Richelmy sa. me. Archiepiscopo Taurinensi, annis 1908 et 1909 super ea inquisitiones sunt peractae. Die 11 Februarii mensis anno 1914 Pius X fel. rec. Commissionem introductionis causae sua manu signavit. Apostolica deinde auctoritate Augustae Taurinorum tum inchoativus, tum continuativus confecti sunt processus. Interim sive de scriptis Servi Dei, sive de cultu numquam praestito edita sunt decreta. Anno 1925 iuridicus processuum tum Ordinarii tum Apostolici valor recognitus est. De virtutibus in tribus Congregationibus, Antepraeparatoria, Praeparatoria et Nova Praeparatoria, severe, ut est in more, disceptatum est. Tandem die 27 nuper elapsi mensis coram Ssmo D. N. in Generalibus S. H. C. comitiis Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator dubium discutiendum proposuit: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur*. Rmi Cardinales, Officiales Praelati et Consultores suam quisque edidere sententiam. Beatissimus Pater intento animo omnium suffragia excepit, Suam tamen aperire mentem in hanc diem distulit, Dominicam quintam post Pentecosten, in cuius Missae Epistola pientissima Dominici vita veluti describitur. « *Omnes unanimes*, dicit B. Petrus, *compatientes, fraternitatis amatores, misericordes, modesti, humiles: non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto, sed e contrario benedicentes* » (1 Petr. 3, 8-9). Perfecte huic divinae normae Dominicus se conformavit. Divina itaque Hostia sancte litata, Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti S. R. C.

Praefecto et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, meque infrascripto Secretario accitis pronunciavit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate tum in Deum tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Servi Dei Dominici Savio in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit die 9 Iulii a. D. 1933.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

NEAPOLITANA seu BISUNTINA

CANONIZATIONIS BEATAE IOANNAE ANTIDAE THOURET VIRGINIS FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A CARITATE.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet post indultam eidem Beatae venerationem in casu et ad effectum de quo agitur.

Nolite timere, ait Augustinus, *contumelias et crucem et mortem, quia si nocerent homini, non ea pateretur homo, quem suscepit Filius Dei* (De Agone Christ., XI, 12). *Tota* Beatae Ioannae Antidae Thouret *vita*, sicut Christi, *crux fuit et martyrium* (Im. Chr., II, 12, 29). Electissima haec virgo propter Dei gloriam et proximorum salutem, divina caritate flagrans, S. Vincentii a Paulo spiritu permota nulli pepercit industriae, ut animas Christo lucrifaceret, et gallicae seditionis, quae paulo ante exarserat, ruinas per se suasque filias in variis Europae regionibus repararet. Ad quem finem magno labore atque animi robore institutum condidit Sororum, quae dicuntur a Caritate, sub S. Vincentii a Paulo patrocinio. Licet autem humani generis hostis huic tam salutifero operi adversando nullum non moverit lapidem, Ioanna Antida tamen caelesti Sponso innixa et Apostolicae Sedis auctoritate suffulta calumnias, insectationes, immo discrimina omnia impavida sprevit, et in his omnibus propter Christum omnigenas difficultates superavit. Velut

autem granum frumenti cadens in terram moritur et multum fructum affert, ita ipsa a Deo exaltata fuit, eiusque Institutum mire dilatatum.

Die 24 Augusti mensis anno 1826 Neapoli annos nata sexaginta mensesque novem sanctam obivit mortem.

Tantae Dei Famulae Beatificationis sollemnia, Ssmo D. N. iubente, septem abhinc annis, Sacro Pentecostes recurrente die, celebrata sunt.

Insequenti anno die 5 Iulii Commissionem reassumptionis Causae pro B. Ioannae Antidae Canonizatione Eadem Sanctitas Sua dignata est subsignare.

Super duabus sanationibus, quae veri miraculi notas a Deo per intercessionem B. Ioannae Antidae patrati praeseferre videbantur, Apostolica auctoritate adornati sunt processus, de quorum iuridica vi die 17 Iulii mensis, anno 1929, decretum est. Hoc posito iuridico fundamento, de iisdem sanationibus dissertum est.

Duae Sorores ex Instituto a Beata fundato, eiusdem intercessionis potentiam sunt expertae. Altera sanatio Neapoli evenit, altera in insula Melitae.

Soror Cecilia Pastena otite purulenta chronica in sinistra aure laborabat, quae eousque devenit, ut naturae viribus, insanabilis facta fuerit, nisi forte post longum temporis spatium, assiduisque adhibitis curis, uti medentes edixerunt. Iamvero nocte diem 20 Iunii mensis anno 1927 subsequente, Soror Caecilia in instanti perfecte sanata est. Equidem supra naturae leges: uti octo seu curantes medici seu periti ab hac Sacra Congregatione deputati aperte confitentur, quin ceteros testes commemoremus.

Soror Paula Alieri articulari, acuto rheumatismo cum endomyocardite et mitralis valvulae insufficientia afficiebatur. Qui morbus a medicis gravis et insanabilis habitus fuit. At vero soror Paula die 23 Maii mensis anno 1926 in festo Pentecostes, dum beatificationis sollemnia Venerabilis Ioannae Antidae Thouret in Vaticana Basilica peragebantur, vectorio lecto delata ad oratorium, ubi gratiarum actiones pro Matris glorificatione cunctae Sorores summo gaudio exsultantes Deo referebant, accedit. Tunc Paula de repente sanatam se persentit, surgit a lecto, flexis genibus orat, libero gressu ambulat, cum consodalibus in communi refectorio de iisdem, ac ceterae, cibis vescitur. Perfectam fuisse sanationem, et per miraculum evenisse quatuor a curatione medici, tresque periti ab hac Sacra Congregatione adlecti fatentur. Ceterum miraculi character in hac sanatione Sorores ipsas, quae Paulae, decurrente morbo, curas in nosocomio pro suo munere praestiterant, perculerat.

De his itaque sanationibus in Antepraeparatoriis Sacrae Rituum Congregationis Comitiis coram Rmo Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di

Belmonte, Episcopo Ostien., et Albanen. Causae Ponente seu Relatore, die 26 Ianuarii mensis elapso anno habitis disceptatum est. Praeparatoria Congregatio apud Vaticanas aedes die 30 Maii mensis hoc anno: Generalis demum coram Ssmo D. N. Pio Papa XI die 1 mensis huius est coacta, in qua idem Rmus Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Ponens seu Relator, dubium proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis constet post indultam eidem Beatae venerationem in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores suas Pontifici aperuere sententias, quas Ipse attente excepit; suum tamen de more iudicium proferre distulit; ut maius a Deo lumen exquireret.

Haec vero dies, Dominica IX post Pentecosten, 6 Augusti, Transfigurationis Christi mysterio recolendo sacra, opportune sane a Ssmo D. N. est selecta, qua decretum hoc promulgetur. Sicut enim in Transfiguratione secunda vice apertum est caelum, et D. N. Iesu Christi gloria manifestata est, Deo Patre intonante: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui: ipsum audite* (Matth. 17, 5), ita nunc per hoc decretum, per totius christiani populi Patris vocem, altera amplior B. Ioannae Antidae glorificatio properans praeannuntiatur, eiusdemque Beatae virtutes et intercessionis potentia commendantur.

Ad se itaque Beatissimus Pater Rmos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Ostien. et Albanen., Causae Ponentem seu Relatorem, necnon R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem meque infrascriptum Secretarium arcessiri iussit, et sacrosancto Eucharistico Sacrificio devotissime litato, pronuntiavit: *Constare de duobus miraculis, Beata Ioanna Antida Thouret intercedente, a Deo patratis:* scilicet: *de instantanea perfectaque sanatione tum Sororis Caeciliae Pastena ab otite purulenta chronica in aure sinistra: tum Sororis Paulae Alieri a rheumatismo articulari acuto cum endomyocarditide et insufficientia valvulae mitralis.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit. Die 6 Augusti anno Domini 1933.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

CANONICE ERIGITUR ROMAE PENES PONT. ATHENAEUM URBANIANUM INSTITUTUM MISSIONALE SCIENTIFICUM CUM IURE GRADUS CONFERENDI.

Ut sacrorum alumni, quos Dominus ad Evangelium inter Gentes praedicandum advocet, in omnibus disciplinis, tum sacris cum profanis, quae Missionariis opus sint, erudiantur, Emus D. Cardinalis Praefectus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide suppliciter postulavit ut Institutum Missionale Scientificum, penes Pontificium Athenaeum Urbanianum nuperrime conditum, canonica erectione rite donaretur, facta eidem in perpetuum potestate gradus academicos conferendi. Summus Pontifex Pius Pp. XI feliciter regnans, referente infrascripto Cardinali Sacrae huius Congregationis Praefecto, petitionem benevolenti animo excepit eidemque satisfieri iussit.

Quapropter haec Sacra Congregatio praesenti decreto Institutum Missionale Scientificum apud Pontificium Athenaeum Urbanianum canonice erigit atque erectum declarat cum iure gradus academicos conferendi secundum Statuta ab hoc Sacro Dicasterio approbata. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, die 1ª Septembris 1933.

C. Card. BISLETI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

E. Ruffini, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

DE CLAUSULIS « VISITANDI ECCLESIAM VEL ORATORIUM » ET « PRECANDI AD MENTEM SUMMI PONTIFICIS ».

DECLARATIO

Disputantibus nec in eamdem sententiam convenientibus viris doctis circa sensum ac vim clausularum « visitandi ecclesiam aut oratorium publicum vel (pro legitime utentibus) semipublicum » et « precandi ad mentem Summi Pontificis », quae indulgentiarum concessionibus non raro addi solent, Ssmus D. N. Pius divina Providentia PP. XI, ad instantiam infra scripti Cardinalis Paenitentiarii Maioris, in audientiis, die 16 Iunii ac die 8 Iulii c. a. eidem impertitis, ad omnem in posterum dubietatem anxietatemque auferendam benigne declarare dignatus est, per visitationem ecclesiae vel (ut supra) oratorii, intelligi « accessum ad hoc vel ad illam saltem cum intentione quadam generali seu implicita honorandi Deum in se vel in Sanctis suis, aliqua adhibita prece, et quidem prece praescripta, si aliqua imposita fuit ab indulgentiae largitore, vel aliqua qualibet sive orali sive etiam mentali pro cuiusque pietate ac devotione »; clausulae vero « precandi ad mentem Summi Pontificis » plane satisfieri adiiciendo ceteris operibus praescriptis recitationem ad eam mentem unius, ut aiunt, *Pater, Ave* et *Gloria,* relicta tamen libertate singulis fidelibus, ad normam can. 934 § 1, quamlibet aliam orationem recitandi iuxta uniuscuiusque pietatem aut devotionem erga Romanum Pontificem.

Datum Romae, ex Sacra Paenitentiaria Apostolica, die 20 Septembris 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

II

INVOCATIO BEATAE MARIAE VIRGINI INDULGENTIIS DITATUR

Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XI, in audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori die 21 Iulii c. a. concessa, omnibus christifidelibus benigne largiri dignatus est *indulgentiam partialem trecentorum dierum* toties lucrandam quoties invocationem *Maria, Mater gratiae, Mater misericordiae, Tu nos ab hoste protege et mortis hora suscipe* saltem corde contrito recitaverint et *plenariam* suetis conditionibus semel in mense acquirendam, si quotidie per integrum mensem eamdem recitationem persolverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione et contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae, die 25 Septembris 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato, 30 Settembre, Sua Santità ha ricevuto in solenne Udienza S. E. il Sig. Dott. OTTO STRANDMAN, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di Estonia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

AVVISO

Si rende noto che le domande di ammissione degli ecclesiastici allo *Studio* della Sacra Congregazione del Concilio, per la pratica giuridica, amministrativa e catechistica, si ricevono nella Segreteria della stessa Sacra Congregazione dal 10 Ottobre al 10 Novembre 1933.

Roma, 15 Settembre 1933.

G. Bruno, *Segretario*.

NECROLOGIO

2	*Marzo*	*1933.*	Monsig. Carlo Reth, Vescovo tit. di Lete.
30	*Agosto*	»	Monsig. Gioacchino Silverio de Sousa, Arciv. di Diamantina.
»	»	»	Monsig. Giovanni Dunn, Vescovo tit. di Camuliana.
1	*Settembre*	»	Monsig. Cristiano Schreiber, Vescovo di Berlino.
6	»	»	Monsig. Giovanni B. Ressia, Vescovo tit. di Elenopoli.
7	»	»	Monsig. Zaccaria Martinez Nuñez, Arcivescovo di San Giacomo di Compostella.
11	»	»	Monsig. Giovanni Pulvirenti, Vescovo di Cefalù.
16	»	»	Emo Sig. Card. RAFFAELE SCAPINELLI DI LÉGUIGNO, del titolo di S. Girolamo degli Schiavoni, Datario di Sua Santità.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
DECRETUM DE COLORE VIOLACEO. 24 iunii 1933 (S. C. Caeremonialis). – Con tavola a colori per le vesti di lana e di seta	0,60	0,70	0,80
EXEMPLA SCRIPTURARUM. Edita consilio et opera Procuratorum Bibliothecae et Tabularii Vaticani. – Fasciculus III, Acta Pontificum, collegit Iulius Battelli. – Pagine 36 e 40 tavole di fac-simili, con cartella in mezza tela	30 —	32 —	37 —
TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO cura et studio PETRI Card. GASPARRI concinnatus. Editio nova ad mentem Codicis I. C. – Vol. I, pp. 472 – Vol. II, *cum allegatis*, pp. 620. In *brochure*	50 —	53 —	60 —
Volumina partim corio, partim linteo contecta, cum titulo aureo	70 —	73 —	80 —
FORNARI IOSEPH. **Communia vitae phrases et formulae ad latina colloquia instituenda.** Editio altera locupletior. In-12°, pp. 86	8 —	8,50	9 —
PRAELECTIONES IURIS CANONICI. Tomus I. Libri I et II Codicis Iuris Canonici (Manuscripti instar), OESTERLE P. GERARDUS, O. S. B., dr. I. C., Consultor S. C. de Sacramentis, Professor institutionum I. C. in Collegio internationali S. Anselmi de Urbe. – In-8°, pp. 390	40 —	42 —	47,50
MANNAJOLI Monsig. DOMENICO, Vescovo titolare di Pomario. **L'ATTO EROICO DI CARITÀ IN SUFFRAGIO DELLE ANIME DEL PURGATORIO.** Trattato teologico per uso principalmente del Clero. – 1932. In-8, pp. 420	20 —	21,50	25 —
APPENDIX seu Supplementum ad Missale Romanum pro Societate Iesu. Dimensiones maximae 33×24, reductibiles ad 22×16. – 1933	10 —	11,50	14 —
VITA DI NOSTRO SIGNORE GESÙ CRISTO SECONDO GLI EVANGELI. Un vol. in-18°, di pp. XVI-486, adorno di 27 artistiche illustrazioni, 1929. In *brochure*	3 —	3,75	5 —
RATTI ACHILLE (PIO XI). **Scritti storici,** con introduzione di PAOLO BELLEZZA. In-8°, pp. XLVII-364 e sette tavole fuori testo una delle quali a colori	35 —	37 —	42 —
MASSIMI MONS. MASSIMO. **LA NOSTRA FEDE. Le basi e la sintesi del Domma Cattolico.** Quarta edizione, in-12°, pp. 292. Esposizione breve e chiara della dottrina cattolica per le persone colte.	7,50	8,50	10 —
CONSTITUTIO APOSTOLICA. De Universitatibus et Facultatibus Studiorum Ecclesiasticorum. – Accedunt Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus ad praefatam Constitutionem rite servandam. In-16°, characteribus nitidis, lectuque facillimis, in charta optima et levicata, pp. 88	2,50	3 —	3,20
Antiphonale Sacrosanctae Romanae Ecclesiae pro diurnis horis, a Pio Pp. X restitutum et editum et Sodi D. N. Benedicti XV auctoritate recognitum et vulgatum. Romae, 1919. Un volume in-8° di complessive pagine 1010, adorno di un'artistica immagine a colori e di molte ed accurate incisioni in nero (gr. 1040)	15 —	18 —	20,50

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" (*Libreria Vaticana – Città del Vaticano*).

MONITUM *Omnes – qui nostrum " Acta Apostolicae Sedis „ Commentarium officiale sunt pacti, quibus mense decembri 1933 nomina excidunt et denuo subnotandi voluntas est – ut quam primum subscribant rogantur, ne iisdem ullam missio pro anno 1934 fasciculorum, volumen XXVI complecientium, moram patiatur.*

In renovanda vero subnotatione ut alteram ex fasciculorum schedulis externis mittant, vel numeros designent nomini ipsi praepositos socii iterum rogantur.

AVVISO *Sono pregati i nostri abbonati, ai quali scade l'abbonamento nel mese di dicembre 1933, e che vogliono rinnovarlo, di farlo al più presto possibile, affinchè non sia loro ritardata la spedizione dei fascicoli del 1934, anno XXVI, volume XXVI.*

Nel rinnovare il loro abbonamento sono pure pregati di volerci inviare la fascetta con la quale ricevono il fascicolo, ovvero ricopiare i numeri che precedono il nome.

AVIS *Nos abonnés, dont l'abonnement finit en décembre 1933, et qui désireraient le renouveler, sont priés de le faire au plus tôt, afin qu'il n'y ait pas de retard dans l'envoi des fascicules de 1934, XXVIe année, volume XXVI.*

Ils sont priés également de vouloir bien, en renouvelant leur abonnement, envoyer la bande sous laquelle ils reçoivent les fascicules, ou recopier les numéros qui précèdent leur nom.

Pro Italia L. 30 — **Extra Italiam *L. it.* 50 —**

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
ORDO DIVINI OFFICII recitandi, sacrique peragendi iuxta Kalendarium Universalis Ecclesiae pro Anno Domini 1934. Accedunt *Regulae* in Missae celebratione servandae. In-16°, pp. 160	2,50	2,80	3,50
ORDO DIVINI OFFICII recitandi sacrique peragendi pro Clero Saeculari Romano, pro Anno Domini 1934	3,50	4 —	4,50
MISSAE DEFUNCTORUM ex Missali Romano desumptae. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis. – Editio typica Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. Impressum patet 27×18; pagina 31×22 1/2 (gr. 295 pondo)	7,50	9 —	10,50
— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa, signaculis, etc.	17,50	19 —	21 —
BIBLIORUM SACRORUM iuxta Vulgatam Clementinam. NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. – Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit. In-8°, pp. XVI-1186.			
(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	59 —	68 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana – Città del Vaticano*)